

Sygn. akt I PK 102/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa K.P.
przeciwko Kompanii [...] Spółce Akcyjnej w K. Oddziałowi KWK "[...]" w R.
o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G. - Ośrodka Zamiejscowego w R.
z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. akt IX Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w G. (Ośrodek Zamiejscowy w R.) oddalił apelację powoda K.P., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 12 kwietnia 2016 r.

Przedmiotem sporu było żądanie przywrócenia do pracy. Pracodawca Kompania [...] S.A. Oddział KWK „[...]” w R. rozwiązał z powodem umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Zakończenie zatrudnienia umotywowane zostało przebywaniem przez powoda w dniu 7 marca 2014 r. na terenie zakładu pracy w stanie nietrzeźwości, co zostało stwierdzone badaniem „alko testerem cyfrowym”. W ocenie Sądu drugiej instancji przyczyna ta wyczerpywała znamiona ciężkiego

naruszenia obowiązków pracowniczych. Dla tej kwalifikacji nie ma znaczenia, że powód po badaniu na zawartość alkoholu wystąpił o udzielenie urlopu wypoczynkowego, który został mu przyznany, przez pracownika nie mającego wiedzy o zaistniałym zdarzeniu. Sąd odwoławczy stanął też na stanowisku, że powodowi skutecznie doręczono pismo o rozwiązaniu umowy o pracę.

Skargę kasacyjną wywiódł powód, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 § 1, art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz w zw. z art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., polegające na uchybieniu podstawowym kryteriom oceny, to jest. zasadom doświadczenia życiowego i innym źródłom wiedzy, regułom poprawności logicznej, właściwemu kojarzeniu faktów, prawdopodobieństwu przedstawionej wersji; przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane;

- art. 5 k.c. przez nadużycie prawa podmiotowego i czynienie z niego użytku sprzecznego z społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i z naruszeniem zasad współżycia społecznego;

- art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy powód w dniu badania alkomatem znajdował się na urlopie, w związku z czym nie mógł naruszyć podstawowych obowiązków pracowniczych;

- art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w zw. z art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. przez ich niezastosowanie;

- art. 41 k.p. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy pozwana wypowiedziała umowę o pracę powodowi, przebywającemu na zwolnieniu lekarskim;

- art. 39 k.p. przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powód podlega ochronie przedemerytalnej.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Argumentował, że nie może mieć miejsca sytuacja, gdy dochodzi do nadużycia prawa podmiotowego przez pozwaną. Monopol w branży górniczej, decyzyjność o praktycznie każdym aspekcie funkcjonowania górnictwa w Polsce, nie może prowadzić do naruszenia art. 5 k.c. Fakt, iż Kompania [...] S.A. z roku na rok znajdowała się w coraz gorszej sytuacji ekonomicznej, poszukując oszczędności tam gdzie tylko to możliwe, nie może powodować naruszania przepisów prawa pracy, zasad etyki, a zwłaszcza zasad współżycia społecznego i podstawowych praw jednostki. Dodając, iż każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Analiza akt sprawy nie daje podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Bezsprzeczna słuszności skargi kasacyjnej powinna być dostrzegalna *prima facie*, bez wdawania się w drobiazgowo badanie podstaw zaskarżenia. Po zapoznaniu się z wyczerpującym, a wręcz drobiazgowym uzasadnieniem rozstrzygnięć Sądów obu instancji, deklarowana przez powoda oczywista zasadność nadzwyczajnego środka odwoławczego nie jest dostrzegalna. Oznacza to, że Sąd Najwyższy w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej.

Kategoria prawna, do której odwołuje się powód, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów.

Mając na uwadze powyższe spostrzeżenia, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W rezultacie, oczywiście uzasadnione nie mogą

być podstawy skargi wywodzone z naruszenia art. 233 § 1, art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz w zw. z art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r. Sąd nie mógł też naruszyć art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Wiążące jest bowiem ustalenie, że w trakcie badania na zawartość alkoholu powód nie był na urlopie wypoczynkowym. Podobnie, oczywiste nie jest uchybienie przez Sąd odwoławczy art. 30 § 1 pkt 3 k.p. w zw. z art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., skoro Sąd ten ustalił, że powodowi skutecznie doręczono pismo o rozwiązaniu umowy o pracę.

Powołanie się na naruszenie art. 41 k.p. i art. 39 k.p. jest niezrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że mają one zastosowanie tylko w przypadku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem. Oznacza to, że przepisy te nie chronią w razie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Przepis art. 5 k.c. także nie został naruszony przez Sąd Okręgowy, gdyż nie mógł mieć on w sprawie zastosowania. Powołanie się na nadużycie prawa może być uzasadnione art. 8 k.p., którego skarżący nie przywołał.

Przeprowadzony wywód jednoznacznie świadczy, że podstawy skargi kasacyjnej nie są oczywiście uzasadnione. Brak też podstaw do twierdzenia, że wystąpiły inne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dlatego zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.